

ותשבחות ושעורי תורה ובשמחה עצומה, וזכרו שבשבת התעריף הוא פי 1000 והעיקר שלא נתן לשגרה ואביזריה להמעיט ממעלת ההכנה לכבוד שבת קדש, ולו במעט, כמבטח נתמקד בהכנה, מה ענינה ומה מעלתה ביחס לאדם עצמו ובניסם לקיום המצוה המעשית בפועל. וראו דבר פלא בענין הכנת האדם לקראת המצוה לעמת עשיית המצוה עצמה ראיתי להביא ביאורו הנפלא של רבי יהודה אריה לייב אלטר זצ"ל (הוא האדמו"ר השלישי בשושלת אדמו"רי חסידות גור השפת אמת, דברים, האזינו א) בטור הביא המדרש שבין יוה"כ וסבות עוסקים במצות לולב ואין עושין עונות, והקדוש ברוך הוא אומר מה דאזיל אזיל כו'. והקשה בטו"ז איך יהיו ימים אלו יותר גדולים מסבות עצמו, שמקומם גוף המצוה? ונאמר "ראשון לחשבון עונות" ע"ש. אבל אין הדבר רחוק, שיותר פת והצלחה יש בהכנת הסכה ואין עושין המצוה מגוף קיום המצוה. אחד כי עשיית המצוה הוא רק לשענה, וההכנה הוא לעולם, ועין נאמר "ישמרתם ועשיתם" וכפי מה שאדם שומר עצמו תמיד כדי שיהיה מוכן לקיום מצות השם ותברך. כי בודאי כל היגיעה לשמר מהבלי עולם צריכה להיות כדי להיות מוכן לקיום מצות הש"ת וכפי ההתורה ויכול לקיים המצוה. וע"י השמירה זוכה לקימה ונשמר מפל דבר כמ"ש "שומר מצוה לא ידע רע". ועוד כי מי יוכל לקיים המצוה כמשפטה? (הפונה בשלמות) אבל הרצון והכנה להמצוה הוא לעשותו ברוצנו ותברך וליאת ההכנה והשמחה לבוא להמצוה חשוב מאדוהכמה שמחה יש לפניו ותברך מזה) פני"ל. ויש לדון קל וחמר מ"ש ז"ל (יומא כ"ט). "הרהורי עברה קשים מעברה". כשיב מדה טובה הרהורי מצוה שאדם מהרהר ומשתוקק לקיים פקדת השם ותברך טובים מהמצוה ושומרים האדם וע"ז אין עושין עונות פני"ל: ובמורה נבוכים, חלק ג' ח' כתב הרמב"ם הרהורי עברה קשין מעברה" – ולי בפרושו – פרוש נפלא מאד – והוא שהאדם פשימרה (המרד הנמרוד), אמנם ימרה מצד המקרים הנמשכים אחר החמר (עכירות החמר הנמשך לאדם) שלו כמו שבארתי רצוני לומר שהאדם לא יעשה ישר רק בבהמיות, אבל המחשבה היא מסוגלות האדם הנמשכות אחר צורתו וכשיחשב במרי ימרה בנכבד שבשני חלקיו (החלק הרוחני) – ואין חסא מי שעבר והעביר עבד סכל בחסא מי שהעביר בן חורין חשוב. כי זאת הצורה האנושית וכל סגולותיה הנמשכות אחריה אין צריך להשתמש בהן אלא במה שהן ראויות לו – להדבק בעליונים לא לדרת להשיג השפל (ומעתה נבין את ההבדל העצום בין המכין עצמו

לקראת המצוה ובין מי שלא ולאן עלול להגיע): ומובא כאן מעט נתייגים מהז"ל הקדושים שהרזה לעושה אותם הוא עצום ועושה נחת רוח לקב"ה אשריו ואשרי חלקו **הקפה ששית** רומנות ליסוד, יוסף הוא סמל היסוד, שענינה שמירת הברית. יוסף משול לשור בשל גבורתו על יצרו: **יכבוד שורו הדר לו** (צדיק יסוד עולם, שם מדת יוסף הצדיק ע"ה ושם כל השפעות הקסדים והתחמים והגבורה של הקב"ה והוא זן ומפרנס לבגדת ישראל ועליו נאמר ויקרא לו ה' שלום (שופטים ו"כ"ד), ונאמר וראשו מגיע השמימה (בראשית כ"ח: ב. אוצר מדרשים מסכת אצילות, א) יוסף, שעמד בגסיון הקשה וקדש את השם. כל הפורש מעברה או עשה מצוה לא מפני דבר בעולם לא פחד ולא יראה ולא לבקש כבוד אלא מפני הגבורה ברוך הוא כמניעת יוסף הצדיק עצמו מאשת רבו הרי זה מקדש את השם (משנה תורה, הלכות יסודי התורה ה"י): כאן בפקשה אנהנו פונים בתחנה להשם ותברך שיהיה עלינו כי צריכים אנהנו לרחמי המרבים כדי להנצל מלכתחלה מכל חסא ועון ובהתחשב ביסוד שבער מתחלת השנה איפה היינו והיכן אנהנו עכשיו? כי בבחינת היסוד לא שנה נדנדו עברה אפלו קל שבקלים כי הוא יסוד הבנין ודרכו של היצר שמתחיל עם הרהורים שאמרו הז"ל (יומא כ"ט). "הרהורי עברה קשים מעברה" והציצד יתכן שהעברה בפעל לא קשה כל כך כמו עברה שהיא ללא מעשה? על זה אמרו הז"ל שעברה שאדם נכשל בה זה רק ענין של זמן מתי יתחרט וישוב בתשובה ואם יעשה מעשיו לשם שמים ויראו בשמים שתוכו כפרו ומחלו לו, וגם יכול אפילו להעפיל לפסגה ולעלות במעלות התורה. אך בהרהור עברה שלכאורה אין בו מעשה מחד, אך האדם בתפיסתו אומר לעצמו נוח קולו הוא שמתהדר רק בתוך הראש שלו) וזה "מחברו הטוב ביותר" שלוחש לו: "שתרי לא עשית כלום רק מחשבה קלה חלפה במוחך ומה בכך?" אהה! מה בכך? זהו אדם הנחש הקדמוני שמתחיל לפעפע בו, רק שתפקידו לגרם לך שלא תשים לב לך הוא מוביל אותך. ועל זה אמרו הז"ל "אהוב את השמא, ושנא את המה בכך", ולאחר שלב זה צריך לבקש מאתו ותברך שיעזר ללקח את אשר כבר פורנו בזמן שנכשלונו שיחור הכל לאיתנו הראשון. ותארו לעצמכם מה חושבים בשמים על מי שרק הבטיח לתקן מעשיו בהתנתנו על תינו...רק לפני כ 60 יום... וברנו לחיים...ועתה מתברר למפרע שהכל היה מן השפה ולחוץ וכיצד זה ישפיע בראש השנה וביום הכפורים בשנה הבאה. חמר למחשבה... וצפלט זמן מלחמה ולאחר התפללות המועדה הכוזבת

מנחת יצחק

מעלת תפלת ותיקין(סדרה 74) – תפלת ותיקין – אי לי שהבאתי הרון אף לעולם...

רציתי בסיעתא דשמיא לשפוך קצת אור בתפילת הותיקין בפרט ובכל תפילה בכלל בנושא כאוב של מינוי שליח ציבור הן בתפילה והן בקריאת התורה שנראה למה זה גורם, והאם אותו שליח ציבור או הבעל קורא יודע מה הוא נושא על כתפיו. **תובחה לממנים שליח צבור שאינו הגון** כי על כל אלה אמרו חכמים וידועים כי כשם שאמרו כל הממנה דיין שאינו הגון כאילו העמיד אשירה כך המעמיד חזן שאינו הגון כאילו העמיד אשירה. ובספר החסידים סימן תשנ"ח ז"ל, כל היושבים בועד הקהל ועוזרים לשאינם הגונים שיתפללו, הקדוש ברוך הוא מונע טוב מאת הקהל ועתידים לתת את הדין על זה וכתוב המה עזרו לרעה וכתוב נושאים פנים בתורה, והתורה צועקת על כל יודעי התורה ועל כל שיש בידם למחות ומחניפים, וכתוב תופשי התורה לא ידעונו וכתוב על הרועים חרה אפי, לכן אם יש רוע מעללים או בעל מחלוקת וגורם מריבות ויודע להרים קול בנעימות ורוצה להיות שליח צבור, אם יד הצדיקים תקיפה לא ימנחו כי אין קטיגור נעשה סניגור וכתוב ומליציד פשעו בי ע"כ. ובזוהר ויקרא זה לשונו, ר"י אמר אם הכהן המשיח יחטא דא כהן דלתתא דאתתקן לעבודה ואשתכח ביה חטאה לאשמת העם הוא ווי לאינון דסמיכין עליה כנוונא דא שליחא דציבורא דחמי ואשתכח ביה חטאה בגין

דעמא לא אשתכחו זכאין גבי קודשא בריך הוא ווי לאינון דסמיכין עליה ע"כ. ואנשי לבב שיתו לבכם אל פרטי הדברים האלה אשר קריתי לפני הדר כבודכם להיות בוחרים לאיש התמים בכל מדות שמנו חכמים ושיהיה מתופשי התורה, ובכן יאשר אזהרת חכמים אשר הזהירו אין עומדים להתפלל מתוך שחוק ודברים בטלים אלא מתוך שמחה של תורה, ובכן יוכל לבוין בתפלתו כי עיקר הגורם ביטול הכוונה בתפלה הוא שיחה בטילה. וכאשר יהיה רוח הבריות נוחה הימנו והם היראי ה' והחושבי שמו כי הם הנקראים בריות באמת כמאמר התנא איזהו מכובד המכבד את הבריות, שלא אמר המכבד את הבריות רק על המכבד את הצדיקים, לא את אשר לא נאה לו כבוד כי לא נאה לכסיל כבוד ואז יהיה רוח המקום נוחה הימנו, אך אין הפירוש של רוח הבריות נוחה הימנו לחילק ובילק שנוח אליהם עריבות הקול אף שלא ימצא איתו עמוד היראה והתורה, חלילה להעלות כזאת על דעת איש ישראל שיחה רוח המקום נוחה הימנו, הישמע אל צעקתו, היאזין אל רינתו, הישע אל הב"ל ואל מנחתו, וכאשר אבירי הרועים ישגוהו על זה המה יהיו בראש מצדיקי הרבים וצדקתם עומדת לעד. בשבוע הבא נראה אי"ה שאלהיו הנביא מתאחר בעון שליחי צבור ועוד... חמי"א

מנחת יצחק

מעלת למוד הזוהר {79} – למה הפלם נכנע?

גניני כהן, יעקב בהוא זמנא, בתיב, (בראשית כח) ויחלם והנה סלם מצב ארצה (וראשו), מהו סלם, דרנא דשאר דרנא ביה תליין והוא יסוד דעלמא. וראשו מגיע השמימה, הכי הוא לאתקשרא בחדיה. וראשו מגיע השמימה, מאן ראשו. ראשו דההוא סלם. ומאן איהו, דא דתיב ביה (בראשית מז) ראש המטה, בגין דאיהו ראש להאי מטה ומנה נהיר. מגיע השמימה, בגין דאיהו סיימא דגופא, וקאים בגין עלאה ותתאה, בפה דברית איהו סיימא דגופא, וקאים בגין ריבין וגופא, ועל דא מגיע השמימה. (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, אליו ממנו דכל עמין, דאינון סלקין ונחתין בהאי סלם. כד ישראל חסאן, מאיד האי סלם וסלקין אינהו ממנו, וכד ישראל מתפשרן עובדיהו, אסתלק האי סלם וכלהו ממני נחתי לתתא, ואתעבר שולטנותא דלהו, בלא בהאי סלם קיימא. הכא חסא יעקב בחלמיה, שולטנותא דעשו ושלטנותא דשאר עמין. משום כהן, יעקב בלווהו הזמן, כהן ויחלם והנה סלם מצב ארצה ויראשו. מה זה סלם? הדרגה ששאר הדגות פלויות צה, והוא יסוד העולם. וראשו מגיע השמימה, כהן הוא להתקשר עמו. וראשו מגיע השמימה, מי ראשו ראשו.

כל אותו סלם. ומה הוא? זה ספתו צו (בראשית מז) ראש המטה. משום שהוא ראש למטה הזו וממנה מריח. מגיע השמימה, משום שהוא סייס הגוף, ועומד ציון עליון ותחתון, כמו שהברית הוא סייס הגוף ועומד ציון הירכוס והגוף, ועל זה מגיע השמימה. והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו, אלנו הממנים של כל העמים, שהם עולים ויורדים צפלים הזה. פשיגראל חוטאים, נאפל הפלם הזה, ועולים אותם הממנים. וכשיגראל מלכיים את מעשיהם, מתעלה הפלם הזה, וכל הממנים ויורדים למטה ועוברי סלטונם. הכל עומד צפלים הזה. כהן ראה יעקב בחלומו את סלטונו של עשו ואת סלטונו של עמר העמים. דבר אחר והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. במאן, בההוא ראשו, דההוא סלם. דכד אסתלק ראשו מגיה, סלם אתפריא וסלקין בלווהו ממנו. וכד אתחבר ראשו בההוא סלם, אסתלק, וכלהו ממנו נחתין. ובלא חד מלה. דכר אחר והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. צמיה ראשו של אותו סלם. שנקמספתל ראשו ממנו – הפלם נכנע, ועולים כל הממנים. ונקמסתחבר ראשו בלווהו סלם – מתעלה, וכל הממנים ויורדים. והכל דבר אחר.

מנחת יצחק

דרך ארץ קדמה לתורה {22} – מדות ותנהגות טובות מחז"ל הקדושים – בית העלמין ה"ח" של סלבודקא

ל"פרופסור" וכאן נבר קולו של הסבא "התבונן נא היטב, איך חביבי, האין אתה רואה כי על מצחו של זה האיש תקוקות המלים הבאות: כאן נטמן ראש הישיבה, האזן המפאך, לשם ולתהלה?" "הנה לך" הצביע הסבא על אדם אחר שחלף גם הוא תחת החלון, "איש מלא ברגש וחנניות, יכול היה ללא ספק לנצל את רגשותיו העזים ואת הושיי הדקים, כדי לשמש משפיע רוחני בישיבה וללפוש את רגשות הבחורים בעבודת ה'. יכול היה, אלו רק רצה. אבל מה עשה מידעו הרגיש? הלך ולמד לו נגינות כנור." "יושב הוא מדי יום ומשתפך בצלילי כנורו הערבים לאן ללא כל ספק, אולם משפיע רוחני איננו. על מצחו תקוקה מצבת בשר: "כאן נטמן המעורר הידוע, רבי פלוני אלמוני, אשר זכה וזכה את הרבים". "אוי ואבוי" אוחו הסבא מסלבודקא את ראשו בידיו, איזה בית עלמין מהלך כאן מולנו, כל העיר אינה אלא בית קברות אחד גדול!" "אה, כמה גדול הוא בוח הרצון" מסים הסבא את דבריו הנוקבים, אלו רק היו יודעים בני האדם אלו בוחות ממנימים בהם, אלו רק היו רוצים ומשתדלים להשתמש בהם, כי אז היו חיים חיי עולם". דרך עין החיים

היה זה כאשר הנאון רבי איזיק שר וצוק"ל שקה פעם בביתו של רבו שהיה גם חותנו הסבא מסלבודקא וצוק"ל. הסבא מסלבודקא עמד והביט מבעד לחלון, מהרהר, ולפתע קרא לתלמידו "איזיק, רצונך שאראה לך בית עלמין ענקי נשה נא אלי" רבי איזיק נגש ונעמד לצד רבו, והסבא הקדים: "אל תתמה על דברי על אף שידוע כי בית העלמין עומד מחוץ לעיר, שכן האמת עמי". "התבונן נא מבעד לשמשת החלון" אמר הסבא, מה הנך אומר? הרחוב חי ותוסס הלא כן? מלא ונדוש הוא בפעילות שוקקת וחיונית, והעוברים ושובים רעננים ומלאי מרץ". "רבי איזיק לא הבין להיכן רבו חותר, ועל כן השיב בחיוב, אך הסבא בטר את דבריו בהנף יד. "כל אשר אתה ראה אינו אלא בית עלמין!" פסק ונתרצות. ראה נא את פלוני הצביע על אדם שצעד ברחוב, "הנדעת כי מוחו חרוף ושכלו רחב? יכול היה להתנגד בתורה עד שהיה נעשה לראש ישיבה, יכול היה להעמיד תלמידים הרבה ולהרביץ בהם תורה ודעת. אלא מאי הוריו של זה סבורים היו משום מה כי בנם צריך להפך דוקא ל"פרופסור". את כשרונותיו ואת יכולותיו שקעו בהכלים והפכוהו

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי – לב האדם {53} – הלב שטועם מן האור

והכתוב אין קורא צרה לגוף לבד רק מה שבאמת מיצר גם בנפש מזה דייקא הוא הישועה לנפש. וכן בכל דור ודור אין לך מי שמעם מכל המדות עולם הזה כשלמה המלך ע"ה וכמו שכתוב בספר קהלת עשיתי לי וגו' וכל אשר שאלו עיני וגו' וכנודע ואין לך גם כן לב נקי מכל מיני תאוה כלבו וכמו שאמרו ז"ל (ידים סוף פרק ג). על ספר שיר השירים שהוא קדש קדשים ובכל מקום שאתה מוצא גדר ערוה ותאוה שם אתה מוצא קדושה (כמ"ש ויקרא רבה פרשה טו) דה טעם קדושה פרישות מתאות רק מוקדש להשם יתברך כי זה היפך זה השקוע בתאות נאמר לתאוה יבקש נפרד שהוא נפרד מהשם יתברך, מה שאין כן בקדושה מוקדש לשמים כמו קדושי אשה פירושו רז"ל (קידושין ב:) לשון הקדש ששייכה לבעל. וענין שיר הוא מצד החשק דלכן נקרא שירי ענבים וכאשר כלתה נפשו להשם יתברך והוא חולת אהבה לו אז נפתח פיו לשורר לפניו. ואין לך שירים מעוררים אהבה של ישראל לאביהם שבשמים והתאחדותם כשיר השירים. ואהבה זו הוא היפך אהבת עולם הזה ולכך הוא קודש קדשים שייך לגמרי להשם יתברך ונפרש לגמרי מכל תאות עולם הזה שאין לו שום שייכות להם כלל. וכך הוא המדה דאותו לב שטועם מן החושך עד קצה האחרון ומבקש משם את ה' טועם האור עד קצה האחרון עד שמישיג שאין חושך וכל חושך לא יחשיך וגו' לילה כיום יאיר וגו' וכן בכל המדות במקום צרות עין שם הוא טובת עין ובמקום רוע לב לב טוב.

השנת הגילוי רק מתוך ההעלם כדרך שאמרו (זח"ג מז ע"ב) מאן דיתיב בצערא כו' מה שאין כן מי שמורגל בתענוגים ואין בטובה למעלה מעונג. ועיקר ההשגה הוא רק כפי העונג שמישיג מזה. וזה ענין שאמרו (סנהדרין צג.) צדיקים גדולים ממלאכי השרת ומצינו כמה פעמים להיפך כמ"ש הראב"ע דודאי השנת מלאכים גדולה כמ"ש רמב"מ. רק הם אין להם עונג כמו שאמרו (שבת פטא.) כלום יש יצר רע ביניכם דהעונג נמשך רק מן ההיפך. וזהו יתרון האור כשהוא מן החושך כידוע דעונג הוא עומק ראשית שלמעלה מן השכל כמעט תתענג על ה' פירוש שם הוי"ה הוא התפשטות המושג והעונג הוא רביקות במה שלמעלה מהמושג והעם ההולכים בחושך הם ראו אור גדול פירוש גדול הוא ממדת גדולה דהשם יתברך דהיינו התפשטות עד אין שיעור כי הוא למעלה מן השיעור כענין (שם קיח.) המענג את השבת נותנין לו נחלה בלי מצרים. כי כח העונג הוא למעלה מקו המידה כי להשגה יש מדה וגבול מה שאין כן לעונג. וזה ענין בריתו של עולם ברישא השוכא כו' (שם עז:) דבריאת העולם היה על דרך זה להשיג מדת העונג וזה אי אפשר רק על ידי דברישא השוכא וכמו שכתוב כי אשב בחושך דייקא אז ה' אור לי וכמו שכתוב ישת חושך סתרו שהקב"ה מסתתר תוך החושך וכפי תוקף החשכות וההעלם כן הוא תוקף האור הגנוז בו שיוכל להשיג על ידי זה החשכות וכמו שכתוב ובקשתם משם את ה' וגו' משם דייקא ואומר עת צרה וגו' וממנה יושע

תופינים לשבת קודש – ברכת האותיות לרועה הנאמן

ומזלות, הם מצד הפרוד. אוי למי שגורם בהטאיו להעלות אותיות וחיות ויסודות, שמיד מסתלק הקדוש ברוך הוא מישראל, ויבטלו ביניהם אמות עובדי עבודת כוכבים ומזלות, שאין להם קרבה לקדוש-ברוך-הוא, שאין קרבות בחיין לארץ. ולכן פרשה רבותיני, הדר בחוזה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. באותו זמן שאמר דברים הללו, ירדו כל האותיות הקדושות וחיות קדושות וארבעה יסודות אליו, וברכו אותו ואמרו: על ידך, רועה הנאמן, ירד עלינו הקדוש ברוך הוא, ומתקרבים מין למינו. ברוך אתה לקדוש-ברוך-הוא בארבעה יסודות. קעת התבחר הכל על בריי. ה' היכן רמוז כל מעשה אליפו עם יעקב בפרשה? בפסוק יג ונספך ללבן את פל-הד-קרים האלה: אל תאמר כי לא הבאתי דבר הרי אליפו לקח הכל ...

מהזהר על הפרשה אבל חילין דאומין עובדי עבודת כוכבים ומזלות, אינון מסטרא דפרודא. ווי למאן דגרים בחובו, לאעלא אתונון וחינון יסודין. דמיד אסתלק קודשא ברוך הוא מישראל. וייעלון אומין עובדי עבודת כוכבים ומזלות ביניהם. לית לון קרבות בקודשא ברוך הוא, דלית קרבתין בחוזה לארץ. ובגין דא אוקמוה רבנן, הדר בחוזה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. בההוא זמנא דאמר מליו אליו, נחתו כל אתונון קדישין, וחינון קדישין, ודי יסודין, לגביה, וברוכו ליה ואמרו, על ידך רענא מהימנא, נחית עלן קודשא ברוך הוא, ומתקרבין זינא (דף רכ"ה ע"ב) לויגיה, ברוך אתה לקודשא ברוך הוא, בארבע יסודין. כען אתברירי כלל על בוריייה. (ע"כ רעיא מהימנא) (ובחבורא קדמא קיבה רליד ע"ב) אבל חילות אמות עובדי כוכבים

מאוצרות ההפטרָה {24} – יהלומים נוצצים מהפטרָה השבוע במיוחד בשבילי – מאי טעמא קפצה לו הארץ?

והשם יתברך הצילו מכל פגע רע וקפץ לו הארץ כדי שלא ידע עשו הדרך אשר דרך בה ועל זה תמה המדרש למה באמת קפצה לו הארץ? וכי כל מעגל רגלו של יעקב היה עשו יודע? ואם תאמר שלבדו הלך והלא כמה חמרים וכמה גמלים יצאו עמו ועל זה אמרו דלכך קפצה לו הארץ משום דיציאתו של צדיק עושה רושם ומיד הרגיש אותו רשע שיצא צדיק מהעיר וירדוף אחריו לכך בהכרח קפצה לו הארץ והוא נשאר משולל דעת אנה הלך יעקב ודרכו נסתר ממנו וזהו כוונת הנביא שמוכיה את ישראל דהטובה אינו מגיע לו לאדם מיד אף על פי שגור עליו הקדוש ברוך הוא. דמי לנו גדול מיעקב אבינו אשר פדה את אברהם וקיבלה ברכות מאביו ומפי הנבורה הוי גביר לאחיך ואפילו הכי ויברח יעקב אל שדה ארם ללבן מחמת עשו ומוכח דאע"פ שגור הקדוש ברוך הוא טובה על האדם אינו מגיע לו מיד וא"ש וק"ל:

ויברח יעקב שדה ארם. נראה דמבאר לנו הנביא דאם השם יתברך גזור ואומר בענין מעניני הטובה בין ליחיד בין לצבור אינו מגיע אותו טובה להנפעל מיד אלא לאחר זמן. מפני דישאל היו אומרים למה צמנו ולא ראינו ורוצים שמיד יגיע הייעוד הטוב אליהם לכן מבאר ענין של יעקב דאי ויצא יעקב מבאר שבע וכי לא יצא משם אלא הוא והלא כמה חמרים וכמה גמלים יוצאים אלא שיציאת צדיק עושה רושם וכו' הוא הודה וכו' יצא משם פנה הודה פנה זיווה פנה הדרה והנה רבים נתקשו בהבנת מאמר זה וניל דאיתא ויצא יעקב וילך חרנה סמך יציאה להליכה מלמד שקפצה לו הארץ ויש להבין וכו' בזה יאחו צדיק דרכו לעשות לו נס והלא כמה צדיקים אשר לא הגיעו לעקבות יעקב לא בקשו ליהנות ממעשה ניסים. ונראה דהכרח היה שתקפוץ לו הארץ מפני דעשו חשב תחבולות על יעקב אחיו להרגו בדרך

או יאמר דא" טעם למה נולד עשו מן יצחק והיו רע מטוב? מפני דרבקה נתגדלה בבית הבורסי אצל לבן ואי אפשר שלא קלפה ריח רע מן בית הבורסי שהיא מלאה צואה מן הע"ז ואותן הניצוצין קיבל עשו והיו תואר עשו אשר ביקש להרוג את יעקב. וזה שאמר הנביא ויברח יעקב והטעם שברח יעקב מאיכות שדה ארם אשר קבלה אמו מארם נהרים ומשם יצא עשו ולכך ברח יעקב וק"ל: ויעבוד ישראל באשה ובאשה שמר. פירושו מפני דבשבע שנים ראשונות לא היה העבודה נחשב בעיניו מאיכות שכל מגמתו לזנוג עם אימא תתאה וכן מבואר בפסוק ויהיו בעיניו כימים אחדים. ואולם הימים ארכו לו כי שבע שנים שמר עד שכנס רחל ושבע שנים הללו האחרונות היו עבודה כי כבר כנס את זיוונו וזה שאמר הנביא ויעבוד ישראל באשה ז' שנים האחרונות ובאשה שמר שבע שנים הראשונות שמר הוא כמו ואביו שמר את הדבר נמר מה יהא בסופו וכן כאן. ואין מוקדם ומאוחר בדברי הנביא וק"ל. או יאמר דהנה יש להבין עבודת יעקב באשה דלמה צדיק יסוד עולם יעבוד באשה ובודאי יש טעם בזה על פי יסוד ואולם אין מקרא יוצא מירי פשוטו ויותר תמוה למה בכה יעקב כשראה רחל ואף שהגמ' מיישב קצת על שבכה מחמת עוני אמר אליעזר עבד אבי אבא בא בזהב וכו' כפירש"י גם זהו תמוה הלוא יבכה צדיק? וכו' זו היא תכלית ההצלחה? וזהו פחיתות המדה בבני אדם הממלאים בתייהם שלל. גם הלא פירשו המפרשים דענין הזהב שנתן אליעזר לרבקה הוא על רמז התורה. ויותר תמוה מ"ד במדרש כשראה יעקב את רחל בכה ואמר אשא עיני אל ההרים מאין יבא עזרי נתקררה דעתו ואמר עזרי מעם ה' עושה שמים וארץ ותמוה. ונראה דהענין עבודת יעקב הוא רק לקיים מצות אביו שצוה לו ואמר לך פדנה ארם וקח לך משם אשה ולכך בהכרח היה צריך לעבוד דיוולת זה לא היה לבן נתן לו בתו לאשה. ואיתא בפסוק שאמר בלעם מן ארם ינחני בלק מהררי קדם. וענין הררי קדם הוא דשם היו כל כחות הטומאה וזו היא שבחר לו לבן שם בית מעונו כדי לקבץ כל כחות הטומאה, וזה היה פחד יעקב שמא חס ושלים יקלוט אויר מאותה טומאה ואיך יתחבר אל לבן להיות לו לעבד ועל זה בכה והתפלל אשא עיני אל ההרים הכוונה לאותן ההרים אשר מלאים גילולים מכחות הטומאה ומכל מקום שומר מצוה לא ידע דבר רע כי מאתו לא תצא רע לכך נתקררה דעתו ואמר עזרי מעם ה' וכו' והלך אל בית לבן ליתן לו בתו. וזהו שהוכיח הנביא לישראל פקחו עיניכם וראו הביטו אל יעקב אביכם שברח אל ארם לקיים מצות אביו ועבד שם באשה שבע שנים. וזה שכתוב ויעבוד ישראל באשה ובאשה שמר מצות אביו וק"ל: ובנביא העלה ה' את ישראל ממצרים ובנביא נשמר. פירושו דא"י בגמ' לא נגאלו ישראל ממצרים אלא בשכר האמונה שהאמינו בה' דכתיב ויאמן העם. ויש להבין וכו' כל כך יהיה שכר האמונה גדול באם הנביא דיבר טוב ודאי דעת אדם נוחה בזה. ונראה דהענין הוא במ"ד במדרש שאמר משה להקדוש ברוך הוא והן לא יאמינו כי אמר לו הקדוש ברוך הוא בני מאמינים הם בני מאמינים הם וענין האמונה היתה מפני שבקשו ישראל לצאת ממצרים לקושי העול קודם זמנם. ואף שהמצרים היו מכשפים שלא יוכל שום עבד לצאת אף הם היו בקיאים במעשה כישוף. ואולם מרים הנביאה נבאה שלא יעוררו את האהבה עד שיחפזו הקב"ה לגאלם

וישלה להם הנביא ויוציאם ממקום החושך ועל זה נחה דעתם והאמינו בה' ולא יצאו. וזהו האמונה שהאמינו ישראל בגלותם בהקב"ה ובשכר זה נגאלו וז"ש הקב"ה למשה לך להם כי מאמינים הם בני מאמינים הם שהאמינו לסבול עול הקשה. וז"ש כאן ובנביא העלה את ישראל ממצרים ר"ל ע"י משה ובנביא נשמר ר"ל נשמר הדבר במצרים כנ"ל וא"כ למה אתם אינם מאמינים וק"ל: הכעים אפרים תמרורי' ודמו עליו ימוש ותרפתו ישיב לו אדוניו. פירושו דקאי אדלעיל מיניה דשבת אפרים עברו על דברי הנביא ויצאו קודם זמנם ונהרנו מן הפלשתים ובדין הוא שנהרנו כי העובר על דברי הנביא חייב מיתה ולכך דמו עליו ימוש היינו דרמו בראשו. ואולם הרפתו על שהיה ללעג ולקלם בין העמים שלא ניתנו לקבורה כדא"י פן יתחם העם בראותם מלחמה וישבו מצרימה שיראו את אחיהם בני אפרים מתים שלא נתנו לקבורה וכדומן על פני השדה היה גוייתן וזאת לא נתחייבו כי כל הנהרגין נקברין והחרפה הווי ישיב לו אדוניו באחרית הימים שהחיה אותם ויחוקאל בבקעת דורא וק"ל: כדבר אפרים רתת נשא הוא בישראל ויאשם בבעל וימות. פירושו דמבאר הנביא איך השתלשל המלוכה לירבעם ומאיכות רום נאותו ירד לשאול תחתית דהענין הוא דירבעם הוכיח לשלמה על שגדר פרץ דוד אביו ולכך זכה למלוכה וירבעם חשב שמא יחזור המלוכה לבית דוד והיינו באם ילכו ישראל לעלות לרגל ויראו גודל כבוד מעלות דוד אשר יושב בעזרה וכל העם עומדים סביבותיו ולזאת הסיבה ישיב המלוכה לבית דוד לכך עשה שני עגלים ואמר אלה אלהיך ישראל וענין העגלים הוא שפיתה בהן את ישראל מפני דהמלכות הנכונה לישראל הוא למעלה מהמזל ר"ל דלפי מראות מערכת המשרתים אין מלך לישראל ואולם ברצון האל יתברך הוא מלך על ישראל ובהכרח יפנה המזל אל משמעות האל יתברך ולא יוכל להרע לו כמ"ש וישב שלמה על כסא ה' וזהו שהמלכות הנכונה לדוד ולורעו ומשארי השבטים אינו מאריך ימים על ממלכתו וכאשר הנסיון הוכיח בשאול המלך כאשר סר מצויו השם ב"ה סר השגחתו ממנו ונשאיר ביד מערכת המשרתים ומיד מת: וכאשר מבואר גם החלום שסיפר יוסף לאחיו באומרו הנה השמש והירח וי"א כוכבים משתחווים לי הכוונה שכל המזלות יסורו אל משמעתו כי הוא למעלה מן המזל ובאמת אינו כן הדבר הזה כ"א מלכות בית דוד המה למעלה מן המזל ולא שאר מלכות. וזהו ענין ירבעם שאמר לישראל שיעבדו לעגלי זהב כי שאר המלכות מקבלין פעולה ממערכת המשרתים ובדין הוא שיעבדו לאדונייהם ועשה שני אוכלי עשב מפני שמזל מלה הוא ראשון במערכה ושור הוא שני לו ומלה הכניעו הקב"ה בעת צאתם ממצרים כמ"ו לחודש ניסן ואז היה מלה בתקופה והורידו לארץ. ובני ישראל יצאו ביד רמה וזהו סוד אחד עשר כוכביא כי מלה אינו במנין הנ"ל. ולכך בחר ירבעם שור שהוא היה ראשון במערכה וזהו ענין עגלי זהב שעשה ירבעם וז"ש הנביא כדבר אפרים רתת הכוונה שדבר נגד שלמה המע"ה כנ"ל ולכך נשא הוא בישראל שזכה למלכות כנ"ל. אולם כאשר ויאשם בבעל וימות נחרץ עונשו שימות בדין עובר לבעל. ועוד נראה לומר הענין על עשותו עגלי זהב כדבר אפרים רתת ר"ל שדבר לישראל שיעבדו לעגלי זהב והטעם כי נשא הוא בישראל ומתיירא שמא יחזור המלוכה לבית דוד לכך ויאשם בבעל וימות וק"ל:

מלחמת יצחק

לקחי הפרשה לשבת {71} - סוד הסלם היוצא חוצה לארץ במה מסתפן ?

מזלו לצאת לחוצה לארץ בשמקרב אצל הסלם הנזכר מסתלקים מעליו הכ"ב אלה הנזכרים, ועולים דרך מדרגת הסלם כלפי פנים וחוזרים למקומם, ויורדים י"א אלה ומתלולים עמו לחזון לארץ. מסכ"י. וזמ"ל: אכל עדין נתן לשאל איך זה מתקשר אלי ? אז מה אם יצאתי חוצה לארץ הרי תורתו ולא נשארת שם בבחינת הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. וענין קרב הלולא של מו"ר הרד"ה המלו"ב ר' שמואל דרין זצ"ל כג כסלו תשע"ו. ועוד נרחיב בס"ד בשבוע הבא על הנקודותיו ומופתיו של הרב חסידא קדשא ופרישא, ואמר לכם מרגלית ששמענו מפיו פה קדוש, ומעשה שהיה כף היה לרב ז"ל היה משב"ק בשם א.ו. בחור ממוצא אמריקני שהיה צמוד לרב והכל במסירות נפש עצומה ובאהבה גדולה, אותו משב"ק בקש רשות מהרב לצאת לאמריקה למסרת כבוד אב ואם ולבקור את הוריו, ואכן הרב הסכים והבחיור נסע לתקופה קצרה וחזר, בחזרתו הרבה להתלונן שהוא מרגיש שמשוה לא כשורה עמו, הוא מרגיש כאלו זה לא הוא, והיה לו צער מזה, יום אחד בחזרת כל החברות קדישא מתפללה בכתל מול אבן השתיה, מאן דהוא שאל את הרב שאלה דומה והיה זה בפשרת וצא, הרב ענה לו על אתר, ומה חשבת? והוכיח את דברי רש"י הנ"ל ואמר שלא נתן לצאת מארץ ישראל הקדושה עם הנשמה של ארץ ישראל לחוצה לארץ גם לצד המתר וכ"ש במקרה שלא בי"מ. והסביר שהיוצא, מפקיד נשמתו ומקבל נשמה חלופית עבור שהותו בחוצה לארץ, וכשחזר כלי האי ואולי יקבל את נשמתו שלו בחזרה כי זה תלוי אם ראוי לכך או שתחילה קלקל. וכתב ר' שאנור זלמן

ויחלם והנה סלם מצב ארצה וראשו מגיע השמימה והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו: ורש"י כתב עולים ויורדים. עולים תחלה ואחר כך יורדים? מלאכים שלוהו בארץ אין יוצאים חוצה לארץ, ועלו לרקוע וירדו מלאכי חוצה לארץ ללוותו: ונשאלת השאלה מאי האי ? במה שונים מלאכי ארץ וישראל מלאכי חוצה לארץ ? וכתב החסיד לאברהם מעין ג נהר ד - לבאר סוד הסלם וענינו דע כי סלם זה הוא אוריי והוא מקיף את כל ארץ ישראל, וצורת תחום ארץ ישראל אינו לא אורך ולא עגל ולא מרבע אלא בצורת אדם משקב ארצה פרקדן, ראשו ברום גורח ובי' זרועותיו פשוטות אחד לצפון ואחד לדרום, ובי' ירכותיו פתוחות בהן רגלו האחד להר החר שהוא קרן צפונית מערבית, ובהן רגלו האחד לנחל מצרים שהוא קרן דרומית מערבית, ובי' בי' רגליו נכנסים הים הגדול, שהים הוא מערבה של ארץ ישראל, ולכן נמצא שארץ ישראל כלה רצועות גדולות וקטנות, והסלם הנזכר מסבב כל הרצועות. ויש לו מדרגות מב' צדדים כלפי פנים מצד ארץ ישראל, וכלפי חוץ מצד חוצה לארץ: ודע שכל הדר בחוצה לארץ נמצאים סביבותיו י"א אלפים מלאכים, כדכתיב ופל מצדד אלה ורבכה מימינה, ועולים במדרגת הסלם מצד חוץ כלפי חוץ לארץ והולכין למקומן, ובאותו רגע כשנכנס האדם בתוך אויר הסלם מיד יורדים דרך מדרגות הסלם מכלפי פנים כ"ב אלה מלאכי שהיה פתוחו כ"ב אותיות התורה, ומתלולים עמו עשרים אלה מצדו אחד, ובי' אלפים מצדו השנית, ורמז לזה רכב אלהים רבתיים אלפי שגא, וכל הדר בארץ ישראל נמצאים עמו כ"ב אלה מלאכי שהיה כנזכר. ומי שהורע

מלאדי וצל בתניא חלק א פרק כז פלא גדול ועדוד שאין כמוהו וז"ל: 'ואם העצבות אינה מדאגת עונות, אלא מהרהורים רעים ותאוות רעות שנופלות במחשבתו. הנה אם נופלות לו שלא בשעת העבודה, אלא בעת עסקו בעסקיו ודרך ארץ וכהאי גוונא, אדרבה יש לו לשמח בחלקו, שאף שנופלות לו במחשבתו, הוא מסיח דעתו מהן, לקום מה שצאמר": וילא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". ואין הכתוב מדבר בצדיקים לקראם זונים חס ושלום, אלא בבניונים מיוצא בו, שנופלים לו הרהורי ניאוף במחשבתו, בין בהתר כו'. וכשמסית דעתו, מקום לאו זה, ואמרו רז"ל: ישוב ולא עבר עברה, נותנים לו שָׂכָר כאלו עשה מצוה". ועל כן צריך לשמח בקיום הלאו, כמו בקיום מצות עשה משש. ואדרבה, העצבות היא מנסות הרוח, שאינו מכיר מקומו, ועל כן ירע לבבו על שאינו במדרגת צדיק, שלצדיקים בודאי אין נופלים להם הרהורי שטות כאלו. כי אלו היה מכיר מקומו, שהוא רחוק מאד ממדרגת צדיק, והלאו היה בינוני ולא רשע כל ימיו אפלו שעה אחת, הרי זאת היא מדת הבינונים ועבודתם, לכבש היצר וההרהור העולה מהלב למח, ולהסית דעתו לנמרי ממנו ולדחותו בשתי ידיים, כגזר לעיל. ובכל דהיה ודהיה שמדחהו ממחשבתו, אתכפאי סמרא אחרא לתתא, ובאתערותא דלתתא אתערותא דלעלא, ואתכפאי סמרא אחרא דלעלא המגביה עצמה כגשר, לקום מה שצאמר": אם תגביה כגשר וגו' משם אורידיך נאם ה'", וכמו שהפליג בזה פרשת תרומה ודף קכח] בגלל נחת רוח לפניו ותגד כד אתכפאי סמרא אחרא לתתא, דאסתלק יקרא דקדשא גריד הוא לעלא על בלא יתיר משבחה אחרא ואסתלקותא דא יתיר מבולא וכי' 'ולכן אל יפל לב אדם עליו, ולא ירע לבבו מאד גם אם יהיה כן כל ימיו במחשבתו, כי אולי לכך נברא וזאת עבודתו, לאכפאי לסמרא אחרא תמיה. ועל זה אמר איוב: בראת רשעים, ולא שיהיו רשעים באמת חס ושלום, אלא שיגיע אליהם כמעשה הרשעים במחשבתם והרהורם לכד, והם יהיו נלחמים תמיד להסית דעתם מהם, כדי לאכפאי לסמרא אחרא. ולא יוכלו לבטלה מכל וכל, כי זה נעשה על ידי צדיקים ושני מיני נחת רוח לפניו ותגד למעלה:

אחד, מבפול הסמרא אחרא לנמרי ואתהכפא ממירו למתקא ומתשוכא לנהורא על ידי הצדיקים. והשנית, כד אתכפאי הסמרא אחרא בעודה בתקפה ובגורתה ומגביה עצמה כגשר, ומשם מורידה ה' באתערותא דלתתא על ידי הבינונים. וזהו שאמר הכתוב: "ועשה לי מעשים כאשר אהבתי", משמעם לשון רבים, שני מיני נחת רוח. והוא מאמר השכינה לבניה כללות ישראל, כדפרשו בתקונים. וכמו שבמעשים נשמייים, דרך משל, יש שני מיני מעדנים אחד ממאכלים ערבים ומתוקים, והשני מדגרים חריפים או חמוצים, רק שהם מתבלים ומתקנים היטב, עד שנגעשו מעדנים להשיב הנפש וזהו שאמר הכתוב: "כל פעל ה' למענהו וגם רשע ליום רעה". פרוש, שישוב מרשעו, ונעשה הרע שלו יום ואור למעלה, כד אתכפאי סמרא אחרא ואסתלק יקרא דקדשא גריד הוא לעלא. ולא עוד, אלא אפלו בדגרים המתרים לנמרי, כל מה שהאדם זוכה יצרו, אפלו שעה קלה, ומתכונן לאכפאי לסמרא אחרא שבהלל השמאלי. כגון שחפץ לאכל, ומאחר סעדו עד לאחר שעה או פחות, ועוסק בתורה באותה שעה. כדאיאת בגמרא: שעה רביעית, מאכל כל אדם שעה ששית, מאכל תלמידי חכמים. והיו מרעיבים עצמם שתי שעות לכונה זו, אף שגם אחר הסעודה היו לומדים כל היום וכן אם בולס פיו מלדבר דברים שלבו מתאוה מאד לדברם. מעניי העולם, וכן בהרהורי מחשבתו – אפלו במעט מזער דאתכפאי סמרא אחרא לתתא, אסתלק יקרא דקדשא גריד הוא וקדשתו לעלא הרבה. ומקדשה זו נמשכת קדשה עליונה על האדם למטה, לסייע סיוע רב ועצום לעבודתו ויתברך וזהו שאמר רז"ל: אדם מקדש עצמו מעט למטה, מקדשין אותו הרבה מלמעלה". לכד מה שמקום מצות עשה של תורה: "והתקדשתם" וכו', כשמוקדש עצמו במתן לו. ופרוש "והתקדשתם", שתעשו עצמכם קדושים. כלומר, אף שבאמת אינו קדוש ומבדל מסמרא אחרא, כי היא בתקפה ובגורתה בתולדתה בהלל השמאלי, רק שכובש יצרו ומקדש עצמו. "והייתם קדושים", כלומר, סופו להיות קדוש ומבדל באמת מהסמרא אחרא, על ידי שמקדשים אותו הרבה מלמעלה ומסעיפים אותו לקדשה מלבו מעט מעט. נפלא

מלצט מנחת יצחק

פּלפּלין מפּלפּלין (49) – האם כשהצבור יושב וממתין לתפילה הנכון הוא לגשת לעמוד מיד או לא ?

יש בכך קצת חסר כבוד שמים, מלבד מה שהוא גם מירחא דציבורא. לשמע דברי ראובן, טען שמעון, להפך, הלא הלכה פסוקה היא בשו"ע (אורח"ח סי' נ"ג ס' ט"ז), שלא ימהר לגשת לשמש כש"ץ, ובאשר למירחא דציבורא, כנראה שהצבור מוחל על סדרתו כמה שאינו נגש. ואילו ראובן טען, שכל דברי השו"ע אודות הערך לחרב, הוא רק פאשר הנבאי מכבדו, להראות ענוה בעצמו שאינו ראוי לכך (כפירוש בברכות ל"ד א'), לא כן כשאין נבאי, וכל הצבור ממתין, ננאי הוא לצבור שממתין כף, וזכות היא לממהר לגשת לעמוד לשמש כש"ץ, ובפרט במנין זה שהוא לפני תחלת סדר הלמוד, שבכל דקה של ענוה נגמם בפול תורה. השאלה היא, הערך עם מי ? תשובה נפרסם א"ה בשבוע הבא.

מלצט מנחת יצחק

חברים מקשיבים לקולך (23) – הדור מצוה עד שליש במצוה

עפי' הירושלמי כלאים הובא בפי' הר"ש למשניות וכו' במדרשים והוא שמעולם לא היו נוהגין ליסע בעגלה רק עם סוס א' עד שבא פרעה שהיו בימי יוסף הנהיג ליסע במרכבתו בשני סוסים. ואח"כ פרעה שרדף אחרי ישראל היו אסר שלשה סוסים בכל מרכבה וזהו הפ' ושלישי"ם על כולו וזה ג"כ כוונת הת"י מוליתא תליתאה (היינו סוס בענין מוליתות של בית רבי בנב) וא"כ הוסיף פרעה הידור שלישי בעבירה לרדוף אחרי ישראל והנה השו"ת לקח ממנו נקם. סוס ורכבו רמה בים. ומבחר שלישי"ם פבעו בים סוף ע"כ שוררו לפניו זה אלי ואנוהו. אתנאה לפניו במצות. וממילא נשמע הידור מצוה עד שליש כמו שפרעה התנא' בהידור שלישי בעבירה והשו"ת מבחר שלישי"ם הפגיע ב"ס הנה מחייב" אתנאו להתנאות לפניו במצותו בתום שלישי (ממיל' לפי' נדע דפי' שלישי בזה הוא חלק שלישי נוסף על השני): ובהו ביארנו ג"כ דברי נעים ומירות ישראל בהילוליו ברוח"ק על לעתיד. רוממ' אל בנרונם והרב פיפיו בידם לעשות נקמה וכו' לאסו מלכיהם בויק' ונכבדיהם וכו' לעשות בהם משפט כתוב הדר הוא לכל חסדיו הנה כל משכיל יראה שהדברים אין להם ביאור א' מה ענין הרב פיפיות לענין לאסור מלכיהם וכו' ב' מהו הפירוש לעשות בהם משפט כתוב והיכן כתיב. ג' מהו הסיוע. הדר הוא וכו'. ועפי' הנ"ל מובן דהנה ידוע אשר כלל קומת האדם נחלק לשלשה חלקים. חלק המחשבה הם בחי' תב"ד וחלק שממנו מוצא הדיבור היינו הריאה והלב והם נגד הזרועות וגמר כלי המעשה הם בבחי' נה"י היינו השוקים והרגלים והנה השו"ת כאשר ציונו

גדול של רומי, במקום עמק הקלפות. והיה תמה משה כי מאחר שהיסוד אמת הוא השכינה ואיך בוללת שני הפכים טוב ורע? וכן שמו של משה בולל טוב ורע ואיך נעשה היחוד על ידו? אבל באמת לית טובא אלא מגו בישא ועל דא שלימו דכלא טוב ורע פחדא ולאסתלקא לבתר בטוב ולית טוב אלא ההוא דפיק מגו בישא ודא איהו פולחנא שלים ולאמלא השוכא לא אתידע בהורא

ולכן באמת הרע נעשה כפא אל הטוב כמו ופרעה הקריב וכל התענוג הוא מהפוך מענע ביתרון האור מן החושך ונעשה תענוג על ידי הרע ועל ידי זה הטוב שבהם עולה ונכלל בקדשה כי עבודה גדולה עשה והרע גמור נופל למטה והו פולחנא שלים ויחוד שלם ביצר טוב וביצר רע ונעשה היחוד אמתו בלה נאה וחסודה ומי שאין לו הכנעה ואמת פשיורד למטה נשאר שם ואינו עולה:

מה אהבתי תורתך - מהי נקדת הרצון של הבורא?

יראה עלאה בבושת והכנעה לפניו ית' בנין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין נקרא בשם ארץ ישראל. גם נקראים הב' בחינות בשם ירושלים לתתא ירושלים לעילא, כמאמר הכתוב (תהלים קכב ג) ירושלים הבנויה כעיר שחברה לה יחדו, שירושלים שלמטה מכוון כנגד ירושלים של מעלה (תנחומא פקודי א), הוא בחי' יראה תתאה ויראה עלאה כנ"ל, (וזהו לא אבא בירושלים של מעלה עד שאבא בירושלים של מטה (תנחומא פקודי א, מ"ת מומור קכב), שאי אפשר להגיע לבחינת יראה עלאה עד שמגיעים תחלה לבחינת יראה תתאה). והנה יראה עלאה בחינת ה"א עלאה, בחינת לאה, נקרא עלמא דחירות כידוע (ת"ז ת' כ"א מה), כי בחינת יראה תתאה הוא בחינת שעבוד, שמתירא מעונש כנ"ל, אבל כשמגיע לבחינת יראה עלאה, יראת בושת לבד, ואינו מתירא עוד מבחינת עונש, כי הוא מופשט מגשמויות, מבחינת תענוג גשמי, רק שיראתו הוא גודל בושה מכבודו ית', זהו בחינת חירות משארי יראות, רק יראה אחת לו, והוא בחינת עב"די הם ולא כו' (ויקרא כה נה, ב"מ י), וזהו בחינת משה עב"די (יהושע א ב). ולבחינת זו אי אפשר להגיע כי אם על ידי עסק התורה ביגיעה רבה ובשקידה והתמדה, שישים כל מחשבתו ולבו רק בעיון התורה ומצות, ועי"ז נתקדש מוחו ולבו ויוכל להגיע לבחינת יראה עלאה. וזהו ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה (פירוש, שעל ידי לימוד התורה בבאר שבע, יצא מבחינת ה"א, והלך חרנה, לבחינת יראה עלאה בחינת חרנה בחינת חירות). ומפרש הכתוב סדר הליכתו לבחינה הנ"ל, ואמר, ויפגע במקום וגו' ויקח מאבני המקום, פירוש שבכל בחינה שפגע, הסתכל בתכליתו וראשיתו למה נברא ועל מה נברא, הלא כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא לכבודו (אבות פ"ו מ"ב) והאלהים עשה שיראו מלפניו (קהלת ג יד), וכן התבונן בכל דבר, ועי"ז הגיע תחילה לבחינת יראה תתאה בשלימות, ומרומו בפסוק ויקח מאבני המקום וישים מראש שותיו, ר"ת גימטריא צ"א, מספר שני שמות הוי"ה א"דני, בחינת וד' בהיכל קדשו (ת"ז ת' ג' יח), שנסתכל בכל דבר איך שבכל דבר נברא יש בחינת ה' בהיכל קדשו שנמשך על ידי כ"ב אותיות התורה כנ"ל. ומרומו בתיבת וישכ"ב במקום ההוא, נומריקון י"ש כ"ב במקום ההוא (ע' ת"ז ת' ע' קלב), פירוש, הבין שיש בחי' כ"ב אותיות בכל נברא, ועי"ז ויחלם וגו' פ"י שהגיע לבחי' ויחלם בחינת חולם, בחי' נקודות שלמעלה מן האותיות כנ"ל, בחי' יראה עלאה כנ"ל. והנה סלם מצב ארצה, פירוש שראה שבחינת יראה הוא בחינת סל"ם, מרומו לבחי' ר"ב חס"ד בחי' רח"ל ולא"ה, כי סלם במלואו כזה סמ"ך למ"ד מ"ם גימטריא ר"ב חס"ד, גימ' רח"ל לא"ה, בחי' יראה תתאה ויראה עלאה הוא בחי' סלם שמצב ארצה, היינו שהתחלת היראה מבחינת ארץ מלמטה, ומגיע השמימה, שמגיע לבחינת יראה עלאה, לכן ויירא ויאמר מה נורא המקום הזה אין זה כי אם בית אלהים, פירוש שיש כאן בי"ת אלהים, ר"ל ב' בחינות יראה, כי אלהים מרמו לבחינת יראה כידוע (זח"ב צו): בת עין ויצא

ויצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה וגו' ויקח מאבני המקום וגו' ויחלם והנה סלם וגו' (כח י - יו). להבין זה על דרך המוסר, הנה אית יראה ואית יראה (ת"ז הקדמה ה), פירוש שיש ב' מיני יראה, וכמאמר (ת"ז הקדמה ג) בראשית ברא, בשביל ב' ראשית, שיש ב' בחינות יראה שנקראים ראשית, בשבילם נברא העולם, שזה היה נקודת רצון הבורא ב"ה בבריאת העולם שיראו מלפניו בשני בחינות יראה, היינו יראה תתאה ויראה עלאה, היינו יראה תתאה הוא שמתירא מחמת עונש בעולם הזה או בעולם הבא, זה נקרא בחינת יראה תתאה. והמתירא מהבורא ב"ה בנין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין (זח"א יא), זהו נקרא בחינת יראה עלאה. והנה בחינת יראה נקרא בחינת נקודה, כי היא היתה נקודת הרצון של הבורא ב"ה בבריאת העולם כנ"ל. והשני בחינות יראה נקראים שני בחי' נקודות, שיש בחי' נקודות מהאותיות, היינו תחת האותיות כגון קמ"ץ פתח וכדומה, ויש בחי' נקודות למעלה על האותיות כגון חולם. וגם בבחי' יראה יש ב' בחינות הנ"ל, היינו כי כל העולמות נבראים בבחי' אותיות של התורה כמאמר (זח"א ה) באורייתא ברא קודשא בריך הוא עלמא, היינו באותיות התורה כידוע (זח"א רד, ספ"י פ"ב, רש"י איוב כח כג), לכן היראה הנמשך על האדם מבחי' בריאות העולמות והנהגת העולמות בשכר ועונש בעולם הזה ועולם הבא, זהו נקרא בחינת יראה בחינת נקודה שתחת האותיות, היינו תחת בריאת העולמות שנבראו באותיות התורה. אבל הבחינת יראה שנמשך מלמעלה מן העולמות, היינו בנין דאיהו רב ושליט עקרא ושרשא דכל עלמין, קודם שנברא העולם, וכלא קמיה כלא חשיב, זהו נקרא בחינת יראה בחינת נקודה למעלה מן האותיות, היינו למעלה מבריאת העולמות שנבראו באותיות התורה כנ"ל. ושתי הבחינות יראה נקראים בשם רחל ולא"ה, בחי' ה"א תתאה ה"א עלאה כידוע (זח"ב כט, מא"א מע' הל' ס"י א, מע' הר' ס"י מז). וזש"ח"ב (בראשית כט מז) וללבן שתי בנות שם הגדולה לאה וגו', פירוש, לבן מרמו לבחינת לובן העליון, בחינת רב חסד (ע' מא"א מע' הל' ס"י ו, ומע' הח' ס"י מה, וע' לע' סוף פ' חיי שרה), יש שתי בנות, היינו שנמשך מבחינת רב חסד שני בחינות יראה הנקראים רח"ל ולא"ה, ומרומו במלות ר"ב חס"ד שעולה מספר רח"ל לא"ה. וגם רמוז רז"ל באמרים (אבות פ"ה מ"א) בעשרה מאמרות נברא העולם, מרמו לשני בחינות ה"א הנ"ל, ה"א תתאה ה"א עלאה, גימטריא עשרה, שעל ידי ב' החי' הנ"ל נברא העולם ככ"ב אותיות התורה, ועל ידי עשרה מאמרות וכ"ב אותיות התורה נברא העולם, שהן ביחד ל"ב נתיבות (עבודת הקודש ח"א פכ"א). ומרומו ג"כ במלת ל"ב, נומריקון ל"ב נתיבות. וללבן שתי בנות, פירוש לבחי' כל ל"ב נתיבות הנ"ל יש שתי בנות, היינו שתי בחינות יראה שנקראים רח"ל ולא"ה כנ"ל. וזהו בחינת חו"ל ובחינת ארץ ישראל, פירוש שבחינת יראה נקרא בשם ארץ, בחינת שפלות, כי על ידי היראה נכנע האדם ונשפל לפני הבורא ב"ה, רק שבחינת יראה והכנעה שבא להאדם על ידי יראת עונש נקרא חו"ל, ויראת הרוממות

מה אהבתי תורתך - פירעליך הרננו כל-היום - חלק א'

אחרת נזכרו ר' אלעזר בן דהבאי ויונתן בן עזיאל. בעל היוחסין אומר על ר' ישמעאל בן אלישע שהיה מעשרה הרוגי מלכות ולא נהרג בזמן החרב עם רש"ב"ג, ואצל ר"ע כותב: "וזכר זה שלא תפעה בפעשה דהרוגי מלכות מהקינות שכתובות במחזורים שנהגה עם רש"ב"ג בזמן אחר ואינו בן, כי רש"ב"ג שהיה הראשון נהרג בזמן החרב ור"ע קרוב לששים שנה אחריו, והמשה האחרונים נהרגו בזמן שנבבשה ביתר ע"ג שנים אחר החרב". במס' שמוות פ"ה נאמר: כשפאור רש"ב"ג ור' ישמעאל קורו עליהם שיהרגו וכו'. באה השמועה אצל ר"ע ור' יהודה בן בכא. עמדו והגרו מתניהם שק וקרעו בגדיהם וכו', וכשנהגו ר"ע בקיסרי באה שמועה אצל ר' יהודה בן בכא ואצל ר' חנניה בן תרדיון ועמדו והגרו שקים וכו'. ובגמרא נזכרו בין הרוגי מלכות ר"ע ותבריו (פסחים ג'). בשעה שהוציאוהו להריגה זמן ק"ש היה והיו סורקין את בשרו במסרקות של ברזל והוא מקבל עליו על מלכות שמים והיה מאריך באחד עד שיצאה נשמתו באחד וגו' (ברכות ס"א). מצאוהו לר"ח בן תרדיון שהיה יושב ועוסק בתורה ומקהיל קהלות ברבים וס"ת מנח לו בחיקו, הביאוהו וכרכוהו בס"ת והקיפוהו בחבילי ומורות והציתו בהן את האור והביאו ספונין של צמר

לאור עדינא דרתחא שבו אנהו מצויים אנהו מתחילים בסיעתא דשמיא בנושא הרגיש והכאוב הרוגי מלכות נשתדל להקיף את הנושא עד כמה שרדינו יד פהה מנעת ונתחיל בעזר ה' בהבאת המקורות כי שם טמון לב הסוגיא ולאחר מכן נביא את מאמרי חו"ל שישפכו קצת אור על ברור הסוגיא. הקדמה עשרה הרוגי מלכות: עשרה מגדולי ישראל שמסרו נפשם על קדוש השם ונהרגו באכזריות נוראה בגזרת השמד של מלכות רומי הרשעה בזמן חרבן הגיב, ואחרי כן, רבם הוקמו בידי אריתוס בגזרת מורנוסרופוס איש הקמים, ויש מהם שנהרגו בזמן מאחר כי עשרה הקדושים לא היו בזמן אחר. ואלה הם שמות הקדושים: רבי ישמעאל כהן גדול ורבן שמעון בן גמליאל, רבי יעקבא ורבי חנניה בן תרדיון, רבי הוצפית המתרגמן ורבי אלעזר בן שמעון, רבי חנינא בן חכניאי ורבי ישבב הסופר, רבי יהודה (נ"א ר' אלעזר) בן דמא ורבי יהודה בן בכא. אולם בגמראות אחרות מספור עשרה הרוגי מלכות היוגות מתחלפים ושונים הם שמות הקדושים, כמו במדרש תהלים פ"ט נזכרו: רש"ב"ג ור' ישמעאל כ"ג, ר' ישבב הסופר ור' הוצפית המתרגמן, ר' יוסי ור' יהודה בן בכא, ר' יהודה הנחתום ור' שמעון בן עזאי, ר' חנינא בן תרדיון ור"ע. ובגמרא

וישראלים במים והניחום על לבו שלא תצא נשמתו מהרה וכו' (ע"ז י"ז י"ח). ר' יהודה בן בבא היה בנזרת הסמיכה שגזרה המלכות גזרה שכל הסופר יהרג וכל הנספח יהרג. מה עשה ר' יהודה בן בבא. הלך ונשב לו בין שני הרים גדולים וכו' וספד שם תמשה וקנים, והם ר"מ ר' יהודה ור"ש ר' יוסי ור"א בן שמוע. כיון שהכירו אויביהם בהם, אמר להם בני רוצו! אל, רבי מה תהא עליה, אמר להם הרני מוטל לפניכם כבאן שאין לה הפוכין. אמרו לא זוו משם עד ששעצו בו שלש מאות לונביאות של ברזל ועשאוהו כבכרה (סנהדרין י"ז). כנראה מצאו אר"כ את הנסמכים והרגו אותם. ר' ישבב ר' הוציפת היו בעלי פקדות בב"ד אשר ביגדה והסתתרו בראשונה בצפורי ונהרגו ע"י הנציב. בין הקדושים נחשבו גם הרוני לוד אשר אמרו עליהם תול' כי אין כל ברירה יכולה לעמד במחיצתן, והם שני אחים שהודו שהרגו בת המלך ובאמת לא הרגה אלא רצו להציל את כלל ישראל שנגחשו בהריגתה (ע"י פסחים דף נ/ב דף י"ע בפי ר"ש). בעל השלשלת הפקלה (דפוס אמשטרדם דף כ"ג ע"א) כותב וז"ל: הנראה לי בזה הפרט הוא כפי סדר השבטים בזה הדרך: לשבט שמעון נהרג ר' אלעזר בן שמוע שכן שמוע יש בו תבת שמעון ואולי היה משבטו, לשבט לוי נהרג ר' ישמעאל שכן היה משבטו, לשבט יהודה נהרג ר' שמעון בן גמליאל שכן היה משבטו, יששכר נהרג ר' הוציפת המתרגמן שכן יש בו תבת חמר גרם כמו שצאמר ביששכר, לשבט יוסף נהרג ר' עקיבא בן יוסף שכן רמזו בהקראו בן יוסף שרומז אל יוסף הקדוש, לשבט דן נהרג ר' חנינאי בן תרדיון שכן יש בו תבת דן, לשבט זבולון נהרג ר' יהודה בן דמא שכן זבולון במספר קטן עולה כ"ט ועם שמו עולה ל' וכן יהודה מלא ל', לשבט גד נהרג ר' ישבב הסופר שכן ישבב במספר קטן עולה ח' כמו שעולה גד עם שמו, לשבט נפתלי נהרג ר' יהודה בן בבא שכן נפתלי במספר קטן עולה כ"א במספר יהודה במספר קטן, לשבט אשר נהרג ר' חנינאי בן חכינאי שכן רומז פסוק בדניאל אשרי המכהה שר"ל שבט אשר אשר הוא נגד בן חכינאי. מעשה של עשרה הרוני מלכות נודע בשם מדרש אלה אברה ונדפס בכתו בס' לקוטי הפרדס דף י"א, ובסוף מדרש אצילות שנדפס עם אגדת בראשית, ובמכ"ע לגיגור ח"ד 449. ונדפס בלו ע"י עליעק בספרו בית המדרש ח"ב ע"פ כ"י המבורג, גם נדפס ע"י המו"ל רב פעלים ע"פ כ"י אופנהיים שנמצא בעת האוקספורד. וליענק הו"ל עוד שתי נסחאות ממעשה העשרה הרוני מלכות בביהמ"ד חלק ו'. אלה אברה"ה הוא סליחה שאומרים בתפלת יוה"כ, ויש נסחא ברמת במוחלות ספרדים בשם "בה אב" שנדפס בליוורנו בשנת תרל"ו. גם קינה המתחלת "ארוי הלבנון אדירי התורה" שאומרים בתשעה באב, והמשורר הלך בדרך המספר האיקה רבה (פ"ב על הפסוק בלע ה' ולא חמל). לפי דברי המשורר מקור הגזרה הוא התמא של מכירת יוסף שנגעשו ע"י הדורות האחרונים. עשרה הרוני מלכות, מדרש אלה אברה לשבט הקב"ה את האילנות, היו מתנאים בקמתן ומגביהין עצמן למעלה למעלה, וכוון שפרא הקב"ה את הברזל היו משפילין עצמן ואמרו או לנו שפבר ברא הקב"ה דבר שגברת אותנו. כך אחר הרב הפית היו פריצי הדור מתנאים ואמרו מה הפסדנו בזה שגבר הפית, הרי יש בינינו ת"ח שפריצין את העולם בתורתו ובמצותיו. מיד נתן הקב"ה בלב הקיסר של רומי ללמד תורת משה מפי חכמים וקנים, והתחיל בספר בראשית והיה לומד עד שהגיע אללה המשפטים, וכוון...

שהגיע לפסוק ונוגב איש ומכרו וגו' מיד צוה למלאות פלטריו מנעלים, ושלח לקרא לעשרה חכמי ישראל, ובאו לפניו והשיבו בכתבדראות של זהב. אמר להם עמק הדין יש לי לשאל מכם ואל תאמרו לי כי אם הדין זאת האמת והמשפט. אמרו לו, אמר להם, ומי שנגב איש מאחיו של בני ישראל והתעמר בו ומכרו מה דינו? אמרו לו, התורה אמרה - מות יומת. ענה ואמר להם, א"כ אתם חניבים מיתה. אמרו לו, אמר לפיה. אמר להם, על מכירת יוסף שמכרוהו אחיו, ואם הם היו בחיים הייתי דן אותם, ועתה שאינם בחיים אתם תשאוו עון אבותיכם. אמרו לו, מן לנו זמן ג' ימים אם נמצא זכות על עצמנו מוטב, ואם לאו עשה מה שתחפץ, ונתרצה להם לדבר זה. וצאו מלפניו וחלו את פניו ר' ישמעאל כ"ג שזיכיר השם הגדול ונעלה לרקיע ויחקר אם נזרה גזרה מאת הש"י. ויטהר ר"י את עצמו בסבילה ובקדושיה ונתעשרה בפטילית ובתפלין והזכיר השם המפורש בפרושו. מיד נשאו הרוח והביאו למעלה עד הרקיע הששי ופגע בו גבריאל המלאך, ואל אתה הוא ישמעאל שקונד משתבח בך בכל יום שיש לו עבר בארץ שדומה לקלסתר פניו? אל, אני הוא. אל, למה עליית לכאן? אל, לפי שמלכות הרשעה גזרה עלינו לאבד ממנו עשרה חכמי ישראל ועליתי לידע אם הגזרה היא מאת הקב"ה. אל גבריאל אם היא גזרה לא תתומה תוכל לבטלה? אל הן. א"ל, במה? א"ל בשם יתברך. מיד ענה גבריאל ואמר, אשריכם בני אברהם יצחק ויעקב שנגלה הקב"ה לכם מה שלא גלה למלאכי השרת. אמרו עליו על ר"י כ"ג שהיה משבעה יפים שהיו בעולם, והיו פניו דומה למלאך ה' צבאות. כיון שכלו רב ימיו של ר' יוסי אביו א"ל אשתו, אדוני אישי, מה זה שאני רואה הרבה בני אדם שמצליחין בזרעם ואנו לא הצלחנו בכנים כי אין לנו יורש בן או בת? אמר לה ר' יוסי, דבר זה גורם להם לפי שגשיהו משמרין עצמן כשיוצאין מבית הסבילה אם פגע בהן דבר שאינו הגון הן חוזרות לבית הסבילה וטובלות פעם שנית, ולפיכך הם מצליחים בזרעם. אמרה לו, אם תדבר הנה מעבב הרי אני מקבלת עלי להיות נותרת באותן הדברים. וכיון שהלכה לסבילה ויצאה מבית הסבילה פגע בה בלב אהד, חזרה וטבלה פעם שנית. פגע בה חזיר, חזרה וטבלה פעם שלישית, עד פ' פעמים. אמר הקב"ה לגבריאל, הרבה נצטערה הצדקת, לך והתראה לה בדמות בעלה. מיד יצא גבריאל והלך וישב בפתח בית הסבילה, והיה נדמה לה בדמות ר' יוסי בעלה, ותפסה והוליקה לביתה, ואותו הלילה נתעברה וילדה ר' ישמעאל ונעשה יפה תאר ויפה מראה בדמות גבריאל * (ע"ע נדה). ולכך נדונו לו גבריאל בשעלה ר"י לרקיע, אל גבריאל ישמעאל בני חי נפשך שפך שמעתי מאחורי הפרגוד שעשרה חכמי ישראל נמסרו להריגה ביד מלכות הרשעה. אל ר"י, למה? אל על מכירת יוסף שמכרוהו אחיו, שמדת הדין מקטרגת בכל יום לפני כסא הכבוד ואומרת בלום כתבת בתורתך אות אחת לבטלה, הרי השבטים שמכרו את יוסף ולא פרעת עדין מהם או מורעם. לפיכך נזרה גזרה על עשרה חכמי ישראל למסרם להריגה ביד מלכות הרשעה. אל ר' ישמעאל, עד עתה לא מצא הקב"ה פריעה במכירתו אלא בנו? אל גבריאל, חי נפשך ישמעאל בני שמנים שמכרו השבטים את יוסף לא מצא הקב"ה בדור אהד עשרה צדיקים וחסידים כמו השבטים, לפיכך הקב"ה פורע מכם, אבל אנני לך האמת, כיון שראה סמאל הרשע שבקש הקב"ה לחתם את החתימה למסר עשרה צדיקים ביד מלכות הרשעה שמח שמחה גדולה, והיה מתפאר לומר נצחתי את מיכאל הש"י! מיד חרה אפו של הקב"ה על סמאל הרשע וא"ל...

שבת שלום

המשך בשבוע הבא א"ה....

שערי דמעה דאפלו הרשעים הורידו ומעות והצליחו למשך על עצמם ממות הרחמים באשר נאבק ונאבק בנינו במלאך הס"מ שהוא שרו של עשו, אהו יעקב במלאך עד שלא היה יכול להשתחרר. המלאך התירא אז הגיע עת מפלתו. לכן על אף היותו מלאך אכזרי הוא התעורר מיד בבכיה כי היה קשה לו מאד לרדת במדרגתו, כפי שצאמר על מפגשם "וישר אל מלאך ויכל בכה ויתחנן לו" (הושע יב, ה). אך בשפרא המלאך שיעקב רק בש מפנו שיינה לו על הכרבות, מיד פסקה בכניו. והמלאך בקש אז להמתין עד שיגיעו ל"בית אל" ושם ה' יברך אותו והוא יודה על ברכתו שצאמר "בית אל ימצאנו ושם ידבר עמנו" (הושע יב, ה) אך יעקב לא רצה להמתין שצאמר "ויאמר שלחני כי ענה השחר ויאמר לא אשלחה כי אם בברכתני" (בראשית לב, כז) ונאלץ המלאך לעשות את רצונו כדי להציל ממנו ולחזר למדרגתו, ועל כן הוא הודה ליעקב הודאה גמורה על הכרבות (ההי"ד) ונאלי פרשת וישלח פרק לב על הפסוק ויאמר למה זה תשאל למשוי). וכשהגיע עשו לפני יצחק אביו לקבל ברכת, אמר לו אביו שיעקב כבר הקדימו וקבל את ברכתו. עשו ששמע זאת הצטער מאוד שצאמר "ויאמר עשו אלי אביו ויבכה ויאמר למה זה עשו קולו ויבך?" (בראשית כז, לח) והספרא אחרא היא זו שנתנה בלבו של עשו לבכות משום שהבכה מעוררת את הרחמים, (הרמ"ד) ונאלי פרשת תולדות פרק בו (ד"ה) ובאותה העת ירדו לעשו שלושה כמעות, דמעה אחת מעין מעין שמאל ודמעה אחת נקשרה בעינו ולא ירדה (מדרש מנחםא) פרשת קדושים אות מו, מדרש שוחר טוב) על התהלים מנחם פ' ד"ה לפני צבאו (בגמיו). וצאו שלשת כמעות הללו מעשו הרשע, התמלאו עליו מן השמים ברחמים (ילקוט שמעוני פרשת תולדות רמז קטו) וד' יתברך הסכים לברכו (ילקוט דוד) פרשת תולדות ד"ה) וכפי שצאמר לו יצחק "ועני יצחק אביו ויאמר אליו הנה משפני הארץ והיה מושבך ומטל השמים מעל ועל הרבה תחיה ואת אחיך תעבד והיה פאשר תרדו פרקת עלו מעל צנאך: " (בראשית כז, למ) ובשבוע הבא נראה א"ה למה נרמו רמעותיו של עשו הרשע ...

כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות והארות יתקבלו בברכה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם ואדרבה מצוה לזכו הרבים. "שגיאות מי יבין" אם מצאתם טעות - נשמח אם תעדכנו אותנו ונתקן במהרה הבאה א"ה נתן להשיג את מנת יצחק בכמה מוקדים: בבני ברק: פרמת אלתן בבית הנקסט המרכזי, בבית הנקסט מצדה, בישיבת נתיבות חיים, בבית המדרש וזששקה ובאצקוביץ נתן להקדיש לשמחות להצלה לרפואה ולעלוי נשמות... נשמח לקבל תגובותיכם... חדש! ניתן להוריד את העלון מאתר אופיס יהודי (מ"ל) בכתובת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> ובדרשו בעלונים והורדות <https://www.dirshu.co.il>

<p>מלאכים הקדושים, אנא בקשו מ'ה' לשוב הביתה לפתוח דלת. שיראו ניסים ומוצאות שכל החסודים ויחזרו הביתה ביחוד ולחלום בראים ולחלום</p>	<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירח לקל החולים והפצועים לעילוי נשמת כל הנשמות הטוררות שנרצחו הי"ד</p>	<p>לעילוי נשמת מו"א</p> <p>מדין הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה וצ"ל צבי בן ישראל ליפא ז"ל שמריו יוסף נסים בן בתיה וצלה"ה ורחמיאל גרשון בן צבי יהודה וצלה"ה חיים בן נתן וכן סניור וצלה"ה מו"א יצאל בן אריה ז"ל יוסף בן מרתה ז"ל אפרים בן יצחק ז"ל יעקב בן יצחק ז"ל</p>	<p>מוזיני הררה"ג לנסיד חבר מצוה שלנו נעם שלמה שיגדל בתורה ויראת שמים טהורה</p>	<p>לרפואה שלמה והחלמה מהירח צדיאל אריה זון שרה מיכל בת שרה יצחק אריה זון טובה יצחק לוי זון אסתר קושיאל זון לאה</p>	<p>ליוני חגי נחום מאיר זון רבקה משה חיים זון מרים ענני הפסו ענני הפסו דבר נאה ומתקבל גישאים במזל טוב ו' אהרון שפיגל ע"ג לבית ויחוד שיכוכו לבנות בית נאמנו בישראל</p>
--	--	--	---	---	---